

להיות אמה של דנה

תינוק דבק

פעם דיברתי עם חברה שהתלוננה על ה"דבק" הקטן שלה שלא נותן לה לנשום. מה אומר, להיות הורה. זה באמת תפקיד של ילדים גדולים, וזו אחריות. אין להביא ילד לעולם אם לא בשלים לתת לו את כל היחס והרגש העצום, המגיעים לו בהחלט. להביא ילד כי "כבר מאוחר" ו"צריך" ו"לחץ" ו"שלום בית" ובטח, זה צעד מאוד לא הגון. לא כלפיכם, ולא כלפי הילד.

ואם הקורא הנבון מסיק מכך הטפה להתאפקות, הוא בהחלט צודק. ילד מבי-איים כשמרגישים בלב ובבטן שיש מאגרי אנרגיה בשבילו. הגישה הנכונה לעסק היא הגישה האומרת שהוא לא ביקש מכם להוליד אותו, ועל כן, מרגע שהוא נולד, זכותו הטבעית והאלמנטרית היא לקבל מכם את כל כמות היחס, האהבה, ותשומת הלב שהוא צריך.

אני שמה דגש על המילה: הוא מכיוון שהוא התינוק, הוא הפוסק העליון והמוחלט בדבר כמות היחס לה הוא זקוק. מי שסבור שזה לתת בידיו את שרביט הדיקטטורה — אז זה לא כתי בידיו את שרביט הדיקטטורה. בדיוק כתי שנותנים בידיו את שרביט הדיקטטורה כשמרשים

הורים האומרים זאת, אולי ללא כוונה רעה, מוכרים מאוד ביוקר ובקושי את מה שהם היו צריכים לתת בשפע — וחיינם. אתם חופסים את הראש הזה?

נניח שחייית שעשועים שלכם רעבה. אתם נותנים לה פירור. היא עדיין רעבה, ורוצה עוד. בראש של אף אחד לא יעלה שהחיה "נצלנית" ביגלל זה. כל אחד יבין שהחיה רעבה, וצריך לתת לה עוד מזון זה בלי הרבה פילוסופיות. רעב למזון זה דחף, שבתנאים רגילים לא דוכא אצל אף אדם בינקותו. לכן רעב למזון זה משהו שכל אחד מבין, מרגיש, מסוגל להזהות עימו, ולספק.

מזון הוא ערך ניתן למישוש. אבל בדיוק כפי שיש רעב למזון, כך ישנו גם רעב לאהבה, לתשומת לב, ליחס. לחיבוקים. כך בדיוק.

את דחף הרעב לאהבה ולתשומת-לב, בדרך-כלל די מדכאים אצל התינוקות. כדי "לא לקלקל אותו" (מה זה?) כי זה "לא נוח" ו"מנדנד" ו"מעצבן". לא כמו במזון, זה לא גוול אנרגית אדמה, אלא אנרגית גוף הורים, שהיא סיפור אחר. דחפים שלא עודדו אצלנו בתור תינוקות, אנחנו נוטים להעביר הלאה, באותה המתכונת. אז אנחנו

אפילו אחרי ניתוח מתיחת פנים — כשאלוהים משאיר את הבראדס יפה וחלק ומתוח — בשמונה מתוך עשר פעמים, עדיין נותרים תלמי הצחוק העמוקים במי קומס. אותם צריך לתקוף באופן בילעדי. מי שכינה אותם קימטי צחוק הגזים לצד החיובי, קימטי הצחוק האלה, שני החריצים משגי צידי הפה, (או יותר מדוייק, שני החריצים הממוקמים במרחק שמכנפות הנחיריים עד לזוויות הפה) בכלל לא מחייכים. כל קשר בינם לבין שחוק, הוא רופף למדי. ההבעה שהם מביעים לפרצוף

אחרי שנתיים כאלה, שהילד גדל כמו מלך העולם האהוב, חלק אהוב וחיובי במיקרוקוסמוס של קהילה, הוא יפנים את תחושת החוסן הנו. החוץ הזה, שתחילה היה מדומה, ובא לו רק מכיוון שלכם היה רצון טוב להעניק, ובכן, החוץ הזה יהפוך שוכן קבע בנפשו של התינוק. המתנה הווי'תלך איתו בתוכו כל החיים.

אל תפחדו לגדל ילד שקיבל אהבה בכמויות מאסיביות, כי אחר-כך, הוא יראה שהחיים הם לא כאלה, ויחטוף מכות בראש, אדם, מסתבר, הוא תקליט מקול-קל. כל החיים הוא נוטה להתביית על

יופי קימטי הצחוק הלא מצחיקים

שיטה מהפכנית להיפטר מהם

היא קשה, מבוגרת, וחמוצה. לא חשוב כמה טוב-לב הבן-אדם בפנים, בסוף הוא מרגיש כמו ההבעה שעל פרצופו. הקיצר, החריצים הללו אפילו אינם עניין של גיל. יש אנשים המקבלים אותם במתנה ישר מגיל עשרים. וזו מכה, זו מכה. אין מה לומר.

"ניאט" לסיליקון

מי שלא רצה להתהלך ברחובות עם הבעת מלפפון חמוץ של הודקנות בטרם

דפני

החיצים מסמנים את הקמטים

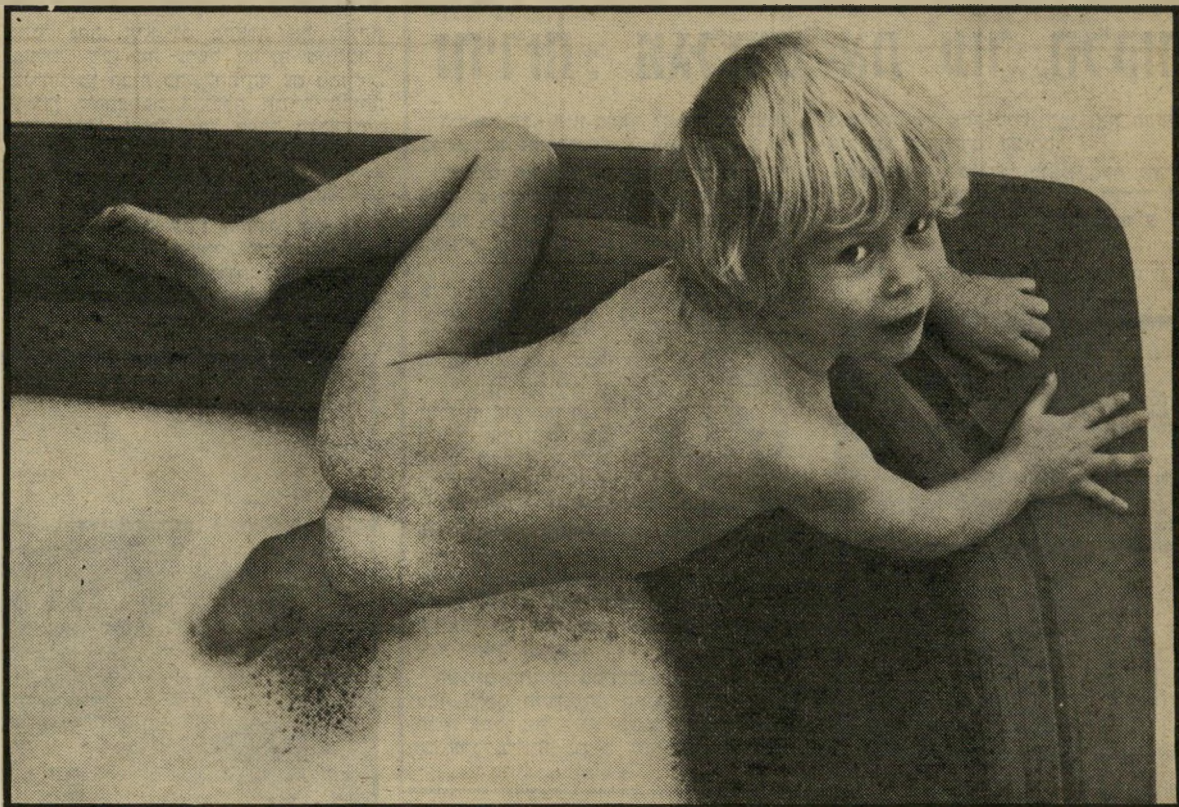
עת, הלך לפלסטיקאי. זה האחרון עמד בפרץ עם מורק הסיליקון, לתקן עם אמא-טכניקה, כל מה שקילקל האבא-זמן. הטכניקה המקובלת עד כה הייתה להיכנס עם מחט ארוכה של מורק בתוך התלם הזה, ולהזריק לכל אורכו סיליקון נוזלי, כשהמחט מוצאת מתוך התלם בהדרגה. משהו כמו לחיצת מיסחת שיניים לאורכו של פס.

בארצות הברית נאסר השימוש בסילי-קון נוזלי על ידי החוק (למעט למטרות מחקר). השימוש בו כשהוא בצורתו הנוזלית נאסר, לא בשל נזקיו ה"מסרטנים", אלא בשל תכונתו "לטייל" ולהחליק מתחת לעור, כשהוא מתנקז לצורות גבשושיות. נכון הוא, שכאשר הוא מוזרק לתוך הקמט הזה, הוא מתוחם מכל צדדיו. אבל המחט במעברה, יוצרת "כיס" מאורך ש"כזה. האפקט מרשים מאוד מיד לאחר ההזרקה, אולם בחלוף החודשים, כוח ה"כובד עושה את שלו. הסיליקון הזה מתנקז לאט לאט דרך ה"תעלה" שיצרה המחט — התעלה שמכילה אותו — לשני "בולקא" לאך" כאלה, בשני צידי הסנטר.

אין יותר "מילוי" לחריצים, אבל לעומת זאת יש גם יש שני בולקאלאך לא לעניין. לא טוב.

מחרוזת

התחכמו החברה עם המורקים, ושיכללו יעני את הספק, כדי לעקוף את המיכשול. הם התחילו להזריק את הסיליקון הזה בטכניקה הקרויה "מחרוזת". תקעו את המחט לתוך החריץ, הזריקו קצת, עשו הפסקה. הזריקו קצת, עשו הפסקה. מה הרזיווח? או, סתמו להזרקות הר סיליקון את אפשרות הנוזילה, כל קטע קמט לא מוזרק כזוה, מהוה "חסם" טבעי, קראו לזה "מחרוזת", אבל דווקא "נקניקיות" זה הסיפור המדוייק בתור אפקט סופי. למרות שמעטים חזק מאוד את הנקודות הממוקות, צריך להתפלל

תינוק "דבק"

אם לא בטוב, אזי ברע, שהוא את שלו יקבל

מלמדים מאוד מהר את התינוק ש, לא יעלה לראש" ושאר שטויות לא לעניין, כשלקטינא יש בסך-הכל דחפים קיומיים אלמנטריים.

תינוק נודניק, ותינוק דבק, הם פעוטה, שבצורה הבסיסית הקיומית היחידה הידועה להם, מנסים להשיג לעצמם רוויה בצורך החיוני הזה, אהבה. הם לא קונים אהבה מסיסמות רחוקות בעל-פה. האהבה ה"דרושה להם היא מוחשית, גופנית, ישירה. גדלו אותם לפחות בשנתיים הראשונות של החיים עם פינצטה, בלי לפספס אף פסיק. אל דאגה, הם לא "יושחתו". לכל רעב ישנה נקודת דויה, ורכבת שלבי ההתבררות דוורת קדימה.

לו לפסוק בסוגיה, כמה מים הוא צריך לשתות כדי שירוה. זה אותו פרינציפ. בדיוק.

תינוק לא נולד "תכנן" ו"נצלן" או "בצד השני של מיתרס האינטרסים שלכם". כל הבולשיט הזה, הם ערכים שההורים מדביקים לו, בפרשם באופן מאוד מוטעה את זכותו הלגיטימת לתשומת-לב. תינוק לא מחליט לקום בוקר אחד, ולהיות ה"נצלן" של דמכם וחלבכם. אינטי טינקט הקיום האדיר שלו עובד בשבילו, ומבטיח אם לא בטוב, אזי ברע, שהוא את שלו יקבל.

בעיני מביטויים כמו "תינוקות לומדים מהר מאוד נצל הורים" אני לומדת, ש-